

[Gert Petersen.]

ske onder, og man skal også holde op med den tale om indkomstpolitik, som i virkeligheden betyder ensidige indgreb mod arbejderes og almindelige lønmodtageres lønindkomster.

Man taler om en indkomstpolitisk nulløsning, og den skal omfatte alle, siger man. Hvad betyder det? Det betyder en cementering og fastfrysning af de meget, meget store indkomstforskelle, som eksisterer i samfundet i dag, af de store sociale uligheder, som eksisterer i samfundet i dag. Under det banner, som man kalder indkomstpolitisk nulløsning, vil man cementere, fastholde, de uligheder, der eksisterer i dag, og det vil igen betyde, at den store masse af lønmodtagere skal betale de kriseomkostninger, der løber på som følge af et forkert økonomisk system.

Hvorfor kunne man ikke vende det om? Hvorfor kunne man ikke, inden man begynder at tale om indkomstpolitik, foretage nogle effektive indgreb mod kapitalismens egne inflationskilder, mod stigningerne i priser på jord og fast ejendom? Hvorfor kunne man ikke sætte ind med nogle reformer her inde fra denne sal, som virkelig kunne skabe beskæftigelse, pensionsreform, forbud mod overarbejde, arbejdstidsnedsættelser osv.? Jeg er helt overbevist om, at hvis det først var sket, ville frie forhandlinger og en fri afgørelse på arbejdsmarkedet finde sted i et helt andet og sundere klima end det, man lægger op til i øjeblikket fra flertallets side.

Bay (FP):

Når jeg tager ordet, skyldes det, at jeg også har lagt mærke til, at næsten alle talerne har talt om indkomstpolitik, men at der faktisk ikke rigtig er nogen, der har talt om, hvad det er for noget. Indkomstpolitik kan godt betyde en lønstandsning, fordi arbejdsgiverne ikke skal af med flere penge i løn, end de hele tiden har skullet, i hvert fald i et par år. Men det behøver ikke at betyde, at arbejderne ikke får en højere løn med sig hjem, for det, der tæller, er reallønsværdien af lønningsposens indhold: det er købekraften, der betyder noget. Fra fremskridtspartiets side har vi gang på gang hævdet, at omkostningsniveauet både for arbejdsgivere og for arbejdere er blevet så stort, at vi simpelt hen er i den situation, at selv en

arbejderregering må erkende, at man ikke er nået længere, end at arbejderne lønmæssigt befinder sig på et niveau, som gør det nødvendigt at give de arbejdsløse det samme, fordi det simpelt hen er et eksistensminimum.

Dér er vi straks inde på det spørgsmål, jeg rejste for 4-5 uger siden, men som jeg ikke har hørt det mindste om, nemlig at mens vi taler om en arbejdsløshed på 120.000 og 130.000 ledige, kan man samtidig se annoncer og stakkevis af papirer, hvor arbejdsgivere kan bevise, at de ikke har kunnet få den ønskede arbejdskraft. Samtidig ved vi, at titusinder af arbejdsgivere holder sig tilbage af frygt for at få omkostninger, der er større end dem, de kan magte, og hellere pukler videre med et for lille antal arbejdere, hellere siger nej til ordrer, som de egentlig godt kunne ekspedere, men altså af frygt for forskellige kunstige omkostninger siger nej til. Alle de ting rører man overhovedet ikke ved, man kører af sted i de samme spor, man prøver ikke på at tænke nyt på nogen punkter.

Det, jeg siger her og har sagt for 5 uger siden, nemlig at der findes arbejdere i Danmark, der forsøger at undgå at få arbejde ud fra den betragtning, at de får lige så stor pengemæssig fordel af at gå hjemme, som de har af at gå på arbejde, må ikke på noget punkt forstås som et angreb mod de enkelte mennesker, for i alle lejre findes der nogle, der prøver at komme lettere om ved det end deres kolleger, nej, det er selve systemet, der er forkert, et system, der ikke animerer, der ikke giver en fordel for dem, der vil gå hen og stille sig ved siden af dem, der står der og har stået der i hele deres liv.

Jeg vil opfordre regeringen til at tænke i de baner, at vi skal have gjort en forskel for dem, der slider og slæber, og dem, der — tvunget dertil af anden grund — ikke har arbejde. Al den snak om, at vi skal sætte arbejdstiden ned, skal sætte pensionsalderen ned, skal få flere og flere, der intet udretter, og at de, der udretter noget, skal gøre det på kortere og kortere tid, kan kun føre til én eneste ting, nemlig at vi fordeler fattigdommen over det hele.

Endelig til sidst kan jeg nævne, at jeg i aftes hørte, at landbruget nu vil låne 1 mia kr., og det kunne låne den i udlandet til en 8-9 pct. Vi fik at vide, at vi sparede en masse penge derved, for hvis de skulle låne